

Jeg er ikke nogen idiot, men jeg vil snart opføre mig som en. Og du kommer til at hade mig, og det er der også andre, der vil, men jeg gør det alligevel.

Jeg ved godt, det lyder som en dårlig undskyldning, men jeg lider af noget, der hedder ansigtsblindhed, som betyder, at jeg ikke kan genkende ansigter. Jeg kan ikke engang genkende folk, jeg kender, heller ikke min egen mor. Heller ikke mig selv.

Forestil dig at komme ind i et rum fyldt med fremmede mennesker, som ikke betyder noget for dig, fordi du ikke ved noget som helst om dem, ikke engang, hvad de hedder. Så prøv at forestille dig at komme i skole eller på arbejde, eller endnu værre, hjem til dig selv, hvor du jo ligesom burde kende folk, og så kun se fremmede mennesker der også.

Sådan er det for mig – jeg kender aldrig nogen, når jeg går ind i et rum. Aldrig. Jeg klarer mig ved at se på, hvordan folk bevæger sig. Gestik. Stemmer. Hår. Jeg finder tegn, jeg kan genkende dem på. Dusty har flyveører og rødbrunt afrohår, siger jeg til mig selv og memorerer det, så jeg kan bruge det til at genkende min lillebror. Men jeg kan ikke genkalde mig et billede af ham med flyveører og rødbrun afro, medmindre han står lige foran mig.

At huske mennesker virker som sådan en superheltekræft, alle har, lige på nær mig.

Har jeg så en helt officiel diagnose? Nej. Og det er ikke kun, fordi det vist er lidt for avanceret for dr. Blume, byens praktiserende læge. Ikke kun, fordi mine forældre har haft nok lort at se til de sidste par år. Og ikke kun, fordi – som

du nok ved bedre end nogen – at det er noget federe ikke at være en freak. Men fordi en del af mig håber, at det ikke passer. At det måske bare vil stilne af og forsvinde helt af sig selv. Så foreløbig klarer jeg mig ud fra den her liste:

Nik/smil til alle.

Vær charmerende.

Vær på.

Vær pissesjov.

Vær festens midtpunkt, men lad være med at drikke. Du må ikke risikere at miste kontrollen (det sker ofte nok i ædru tilstand).

Vær opmærksom.

Gør, hvad der er nødvendigt. Vær et kæmpe røvhul. Hvad som helst for at undgå at blive et bytte. Altid bedre at jage end at blive jaget.

Jeg skriver ikke alt det her som en undskyldning for det, jeg vil gøre. Men du kan måske have det i baghovedet. Så du husker, at jeg ikke gør det for at såre nogen. Det er ikke meningen. Selv om det er det, der kommer til at ske.

*Kærlig hilsen
Jack*

PS Du er den eneste, der ved, hvad jeg fejler.

Ansigtsblindhed (*prosopagnosi*): 1. Svækkelse af evnen til at genkende ansigter, ofte som følge af hjerneskade. 2. Når alle er fremmede.

EN DAG TIDLIGERE

Libby

Hvis der pludselig dukkede en ånd frem fra min sengelampe, ville jeg have tre ønsker: At min mor var i live, at der aldrig ville ske noget dårligt eller sørgeligt igen, og at jeg var med på Martin Van Buren High Schools dansehold, The Damsels, som er det bedste i hele Indiana, Ohio og Michigan.

Men hvad nu, hvis Damsels ikke gider have dig med på holdet?

Klokken er 03.38. Det er på det her tidspunkt af natten, at mine tanker begynder at flippe ud i alle mulige retninger, lidt som min kat, George, dengang han var killing. Pludselig fiser min hjerne bare rundt og klatrer på væggene. Så hopper den over på bogreolen. Og så har den stukket poten ned i akvariet og dypper hovedet i vandet.

Jeg ligger i min seng og stirrer op i mørket, mens tankerne springer rundt i værelset.

Hvad, hvis du bliver spærret inde igen? Hvad, hvis de bliver nødt til at smadre kantinedøren eller sparke hul i væggen ind til toiletbåsen for at få dig ud? Hvad, hvis din far bliver gift og går hen og dør, og du bliver overladt til

hans nye kone og en masse papsøskende? Hvad, hvis du dør? Hvad, hvis der ikke findes nogen himmel, og du aldrig møder din mor igen?

Jeg siger til mig selv, at jeg skal sove.

Jeg lukker øjnene og ligger helt stille.

Helt, helt stille.

I flere minutter.

Jeg overtaler min bevidsthed til at lægge sig ned ved siden af mig. Jeg siger: *Sov nu, sov nu, sov nu.*

Hvad, hvis du kommer i skole og opdager, at alting er anderledes, og de andre er anderledes, og at du aldrig indhenter dem, uanset hvor meget du prøver.

Jeg åbner øjnene.

Jeg hedder Libby Strout. Du har sikkert hørt om mig. Du har sikkert set det klip, hvor jeg bliver hejst ud af mit hjem. Sidst jeg tjekkede, var det blevet set af 6.345.981 mennesker, så det er ikke usandsynligt, at du er en af dem. For tre år siden var jeg Amerikas tykkeste teenager. Da jeg toppede, vejede jeg 296 kilo, hvilket vil sige, at jeg vejede omkring 225 kilo for meget. Jeg har ikke altid været tyk. Den korte version af historien er, at min mor døde, og jeg blev fed, og af en eller anden grund blev jeg ved med at være det. Det er på ingen måde min fars skyld.

To måneder efter at jeg blev hejst ud, flyttede vi til en anden del af byen. Nu kan jeg godt gå ud ved egen hjælp. Jeg har tabt mig 137 kilo. Det samme som to voksne mennesker. Der er stadig 88 tilbage, og det har jeg det okay med. Jeg er godt tilfreds med mig selv, som jeg er. Nu kan jeg for eksempel løbe. Og køre i bil. Og købe tøj i butikkerne i stedet for at få det specialfremstillet. Og jeg kan lave piruetter. Ud

over ikke længere at skulle frygte, at mine organer sætter ud, er det nok det bedste ved forandringen.

I morgen skal jeg i skole for første gang siden femte klasse. Nu bliver jeg officielt tredjeårselev på high school, hvilket – indrømmet – lyder noget bedre end Amerikas tykkeste teenager. Jeg er ved at SKIDE I BUKSERNE AF ANGST.

Så nu venter jeg bare på, at det næste panikanfald skal melde sig.

Jack

Caroline Lushamp ringer, inden vækkeuret går i gang, men jeg lader den gå på telefonsvarer. Uanset hvad det handler om, ved jeg, at det er noget dårligt, og at det er min skyld.

Hun ringer tre gange, men lægger kun to beskeder. Jeg skal lige til at slette dem uden at aflytte dem, men hvad nu, hvis hendes bil er brudt sammen, og hun har brug for hjælp? Det er trods alt den pige, jeg har været kærester med on and off de sidste fire år. (Ja, vi er sådan et par – så er vi sammen, så går vi fra hinanden – sådan nogle, alle folk regner med vil ende med at være sammen for evigt).

Jack, det er mig. Jeg ved godt, vi holder pause lige nu eller noget i den stil, men hun er ligesom min kusine. Min KUSINE. Altså, MIN KUSINE, Jack! Hvis det var ment som en slags hævn, fordi jeg slog op med dig, så er det lykkedes, pikhoved. Tillykke! Hvis vi møder hinanden i klassen i dag eller ude på gangen eller i kantinen eller noget andet sted på hele fucking jorden, så skal du ikke tale til mig. Du kan faktisk rende mig i røven.

Tre minutter efter er det så kusinen, og lige først tror jeg,

hun græder, men så kan jeg høre Caroline i baggrunden, og kusinen begynder at råbe, og så begynder Caroline at råbe. Jeg sletter beskeden.

To minutter efter får jeg en sms fra Dave Kaminski, som advarer mig om, at Reed Young har tænkt sig at smadre fjæset på mig, fordi jeg har været sammen med hans kæreste. *Jeg skylder dig en*, skriver jeg. Og det gør jeg virkelig. Hvis man holdt regnskab, ville det uden tvivl vise, at Kam har hjulpet mig flere gange end omvendt.

Så meget ballade over en pige, som, for nu at være helt ærlig, ligner Caroline Lushamp så meget, at jeg troede, det *var* hende, i hvert fald til at begynde med. Så på en eller anden underlig måde burde Caroline faktisk være smigret. Det svarer til at indrømme over for hele verden, at jeg gerne vil finde sammen med hende igen, selv om hun dumpede mig den første uge i sommerferien for at være sammen med Zach Higgins.

Jeg overvejer at skrive en sms til hende, men jeg slukker for telefonen og lukker øjnene og prøver på at beame mig tilbage til juli. Der behøvede jeg ikke bekymre mig om andet end at arbejde, rode rundt på skrotpladsen, lave (de vildeste) projekter i mit (sygt fede) værksted og hænge ud med mine brødre. Livet ville være så meget nemmere, hvis det bare var Jack + skrotplads + sygt fedt værksted + vildeste projekter.

Du skulle aldrig være taget til den fest. Du skulle aldrig have drukket. Du ved, du ikke kan styre det. Undgå alkohol. Undgå mange mennesker. Undgå mennesker i det hele taget. Du ender bare med at pisse dem af.

Libby

Klokken er 06.33, og jeg har rejst mig fra sengen og står foran spejlet. For lidt over to år siden hverken kunne eller ville jeg kigge på mig selv. Jeg så nemlig ikke andet end Moses Hunts forvrængede ansigt, som råbte hen over skolegården: *Du er så fed, ingen kan lide dig!* Og så alle de andre ansigter fra fjerde klasse, der begyndte at grine. *Du er så fed, at du skygger for solen. Skrid, Laske-Libby!*

Men lige nu ser jeg mest bare mig selv derinde – fantastisk mørkeblå kjole, sneakers. Og min kæmpestore lodne kat, George, der glori på mig med sine vise gyldne øjne. Jeg prøver at regne ud, hvad han ville sige til mig. For fire år siden fik han konstateret en hjertefejl og fik et halvt år tilbage at leve i. Men jeg kender ham godt nok til at vide, at det kun er George, der bestemmer, hvornår George vil lægge sig til at dø. Han ser på mig og blinker.

Lige nu tror jeg, han ville sige, at jeg skal huske at trække vejret.

Jeg trækker vejret.

Jeg er blevet ret god til at trække vejret.

Jeg ser ned på mine hænder, og de føles rolige, selv om neglene er bidt helt ned til kødet, og underligt nok føler jeg mig ret velafbalanceret. Det går op for mig, at panikanfaldet aldrig kom. Det skal fejres, så jeg smider en af min mors gamle plader på grammofonen og danser rundt. At danse er det, jeg elsker allermost i hele verden, og det, jeg vil resten af mit liv. Jeg har ikke gået til undervisning, siden jeg var ti, men *jeg har dansen indeni*, og det kan manglen på træning aldrig lave om på.

Måske er det i år, du skal til optagelsesprøve til Damsels, siger jeg til mig selv.

Mine tanker flyver op ad væggen og bliver hængende et godt stykke deroppe og ryster. *Hvad, hvis det aldrig kommer til at ske? Hvad, hvis du dør, før du oplever noget godt eller smukt eller fantastisk?* De sidste to og et halvt år har jeg kun skullet fokusere på at overleve. Alle mennesker i mit liv, inklusive mig selv, har koncentreret sig om én ting: At jeg skulle få det bedre. Og nu har jeg det bedre. *Og hvad så, hvis ikke jeg kommer til at leve op til al den tid og energi, de har investeret i mig?*

Jeg danser vildere og vildere for at holde tankerne væk, indtil min far hamrer på døren. Han stikker hovedet indenfor. ”Ja, jeg elsker også et godt Pat Benatar-nummer fra morgenstunden, men spørgsmålet er, om det samme gælder for naboerne?”

Jeg skruer lidt ned, men bliver ved med at bevæge mig. Da sangen er slut, finder jeg en tus og udsmykker min ene sko. *Så længe man lever, er der noget, der venter på en. Og selv om det er farligt, og man er klar over, at det er farligt, hvad kan man så stille op? Man kan ikke holde op med at leve.* (Truman Capote, *Med koldt blod*.) Så tager jeg den læbestift, jeg har fået i fødselsdagsgave af min mormor, går hen til spejlet og maler læberne røde.

Jack

Jeg kan høre bruseren, og nedenunder er der nogen, der snakker. Jeg lægger puden over hovedet, men for sent – jeg er vågen.

Jeg tænder telefonen og skriver en besked til Caroline og en til Kam og en til Reed Young. Jeg skriver til dem alle tre, at jeg var meget fuld (en overdrivelse), og at der var meget mørkt (det var der), og at jeg ikke kan huske, hvad der skete, for udover at være fuld var jeg også ked af det. *Der sker alt muligt lort derhjemme, som jeg ikke rigtig kan snakke om endnu, så jeg håber, du vil bære over med mig. Hvis du på nogen måde kan tilgive mig, vil jeg være dig evigt taknemmelig.* Det der med, at det er noget lort derhjemme, er rigtigt nok.

Jeg smider nogle komplimenter oveni til Caroline og spørger, om hun vil være sød at undskylde over for sin kusine fra mig. Jeg skriver, at jeg helst ikke vil kontakte hendes kusine direkte, for jeg har ligesom fucket tingene rigeligt op i forvejen og har ikke lyst til, at det skal gå endnu mere ud over Carolines og mit forhold. Selv om det var Caroline, der

slog op med mig den her gang, og selv om vi har en af vores off-perioder, og selv om jeg ikke har set hende siden juni, så ender jeg alligevel med at sidde og æde lort og brække det op igen ud over min telefon. Det er prisen for at prøve at gøre alle tilpas.

Jeg tvinger mig selv ud af sengen og går ud på badeværelset. Det, jeg har allermest brug for i verden lige nu, er et langt, varmt brusebad, men jeg må nøjes med et par varme strint efterfulgt af en kaskade af iskoldt vand. Efter et minuts tid – mere magter jeg ikke – tørrer jeg mig og stiller mig hen foran spejlet.

Nå, det her er altså mig.

Sådan tænker jeg, hver gang jeg ser mit eget spejlbillede. Ikke på sådan en *Yes, her er jeg*-måde, men mere sådan: *Hm. Okay. Og hvad har vi så her?* Jeg læner mig frem og prøver at stykke de forskellige ansigtsdele sammen.

Drengen i spejlet ser slet ikke værst ud: høje kindben, markeret kæbe, den ene mundvig trukket en anelse opad, som om han lige har fortalt en joke. I omegnen af pæn. Måden, han hælder hovedet lidt bagud og kniber øjnene halvt sammen på, som om han er vant til at se ned på folk, som om han er hurtig og godt selv ved, han er hurtig. Og så slår det mig, at han egentlig mest af alt ligner et røvhul. På nær selve øjnene. De er for alvorlige, og der er mørke skygger rundt om dem, som om han ikke har sovet nok. Han har en Superman-T-shirt på magen til den, jeg har gået i hele sommeren.

Hvordan passer den der mund (stor ligesom mors) sammen med den næse (bred ligesom mors) og de der øjne (brune med grønne pletter)? Mine øjenbryn er mørkere end

mit hår, men ikke så mørke som min fars. Min hud er en form for mellembrun, hverken mørkebrun som mors eller hvid som fars.

Det andet, jeg ikke kan få til at give mening, er håret. En gigantisk afro-løve-manke, som ser ud til at leve sit helt eget liv. Hvis han på nogen måde er ligesom mig, drengen i spejlet, så tænker han hele tiden et skridt længere frem. Selv om hans hår er totalt ustyrligt, er der en grund til, han har ladet det vokse. For at han kan finde sig selv.

Det er et eller andet ved summen af de forskellige ansigts-træk, der gør, at folk kan finde hinanden ude i verden. Et eller andet ved den særlige kombination, der får dem til at sige: *Nå, der er Jack Masselin.*

”Hvad er dit kendetegn?” spørger jeg spejlbilledet, og her tænker jeg altså på det virkelige kendetegn, ikke den kæmpe løveafro. Jeg har et ret seriøst øjeblik med mig selv her, men så hører jeg nogen gnække ude på gangen, og en høj, tynd skikkelse suser forbi den åbne dør. Det må være min ældste lillebror, Marcus.

”Jeg hedder Jack, og jeg er bare så lækker,” synger han hele vejen ned ad trappen.

Top fem over mit livs mest pinlige øjeblikke

Af Jack Masselin

1. Dengang min mor hentede mig i børnehaven (efter en tur ved frisøren), og jeg anklagede hende for at bortføre mig, foran pædagogerne, lederen, alle de andre børn og alle de andre forældre.
2. Dengang jeg var med i en fodboldkamp (uden spillerdragter) i Reynolds Park og hele tiden afleverede til modstanderne og satte ny rekord i verdens mest pinlige og ydmygende debut.
3. Dengang jeg havde skadet min skulder og midt i et supermarked sagde til manden, jeg troede var min baseballtræner, at jeg godt kunne bruge en ekstra omgang massage, kun for at opdage, at det i virkeligheden var min mors chef, mr. Temple.
4. Dengang jeg lagde an på Jesselle Villegas, som viste sig at være vores vikar, miss Arbulata.
5. Dengang jeg snavede med Caroline Lushamp, og det i virkeligheden var hendes kusine.

Libby

Jeg har ikke taget kørekort, så det er min far, der kører mig. En af de utallige ting, jeg kan se frem til i det her skoleår, er køretimer. Jeg venter på, min far skal komme med vise råd eller en kæk peptalk, men han siger ikke andet end: ”Du har styr på det her, Libbs. Jeg henter dig her, når det er overstået.” Og han siger det på en meget ildevarslende måde, som åbningsscenen i en gyser. Så sender han mig et smil af den slags, man ser i informationsfilm til kommende forældre. Et ængsteligt smil, klistret på ansigtet med vold og magt. Jeg smiler igen.

Hvad, hvis jeg bliver klemt fast bag et skrivebord? Hvad, hvis jeg kommer til at spise frokost alene, og ingen gider snakke med mig resten af året?

Min far er en stor, flot mand. Hæderligheden selv. Klog (han står for it-sikkerhed i et kendt computerfirma). Blød som smør. Det var hårdt for ham, da de befriede mig fra huset. Det var rædselsfuldt for mig, men jeg tror faktisk, det var værre for ham. Især anklagerne om vanrøgt og overgreb. I pressen kunne man ikke forestille sig, hvordan jeg ellers

skulle været blevet så stor. De vidste ikke noget om alle de læger, han opsøgte på mine vegne, eller alle slankekurene, vi prøvede i fællesskab, selv om han stadig sørgede over tabet af sin kone. De så ikke al maden, jeg gemte for ham under min seng og inderst i skabet. De kunne ikke vide, at når først jeg har besluttet mig for et eller andet, så gennemfører jeg det. Og jeg havde besluttet mig for at spise.

Til at begynde med nægtede jeg at tale med journalister, men på et tidspunkt blev jeg nødt til at vise folk, at jeg var okay, og at min far ikke var nogen ond skurk, der tvangsfodrede mig med slik og kage, så jeg blev ved med at være afhængig af ham, ligesom pigerne i filmen *The Virgin Suicides*. Meget mod min fars vilje gav jeg derfor et enkelt interview til en nyhedskanal fra Chicago, og det fandt vej helt til Europa og Asien og tilbage igen.

Da jeg var elleve, ændrede hele min verden sig nemlig. Min mor døde, hvilket var slemt nok, men det var også deromkring, at mobningen begyndte. Det hjalp ikke på det, at jeg var tidligt udviklet, og at min krop pludselig virkede alt for stor. Jeg siger ikke, at det er de andres skyld. Vi var jo bare børn. Men jeg vil gerne slå fast, at der var flere faktorer, der gjorde sig gældende – mobningen kombineret med tabet af det menneske, der stod mig allernærmest. Min far støttede mig hele vejen igennem.

”Vidste du, at Pauline Potter, den tungeste kvinde i verden, har tabt næsten 45 kilo ved at dyrke maratonsex?” spørger jeg min far.

”Du skal være mindst 30, før der kan komme nogen som helst form for sex på tale.”

Jeg tænker: *Vi får se*. Miraklernes tid er ikke forbi. Måske

er de lede børn fra skolegården blevet store og har indset, at det var forkert, det, de gjorde. Måske er de endda blevet til nogle rare mennesker. Eller også er de blevet endnu ledere. I bøger og film er historien ligesom altid den samme: High school er sådan cirka det værste, man kommer til at opleve i sit liv.

Hvad, hvis jeg ved et uheld kommer til at skælde nogen ud, så jeg bliver 'hende den skrappe, fede pige'? Hvad, hvis en eller anden godhjertet tynd pige tager mig til sig, og jeg bliver 'den tykke veninde'? Hvad, hvis alle kan se, at jeg kun befinder mig på ottende klassens niveau efter hjemmeundervisningen, fordi jeg ikke fatter noget som helst af det, vi skal lave?

”Du skal kun koncentrere dig om i dag, Libbs. Hvis det er røv og nøgler, går vi bare tilbage til hjemmeundervisning. Giv mig bare én dag. Eller det er egentlig ikke mig, du skal give den til. Giv dig selv én dag.”

Jeg siger til mig selv: *I dag*. Jeg siger til mig selv: *Det var det her, du drømte om, da du var for bange til at gå ud. Det var det her, du drømte om det halve år, du lå i din seng. Det var det her, du ønskede dig – at kunne gå ud i verden som alle andre.* Jeg siger til mig selv: *Det har taget dig to og et halvt år med kolonier for overvægtige, vejledere og psykologer og læger og adfærdsterapeuter og personlige trænere at nå hertil. Du har gået ti tusinde skridt om dagen de sidste to og et halvt år. Hvert eneste af dem har været med til at føre dig herhen.*

Jeg kan ikke køre bil.

Jeg har aldrig været til fest.

Jeg er gået glip af hele sjette, syvende og ottende klasse.

Jeg har aldrig haft en kæreste, selv om jeg kyssede med en på fedmekoloni engang. Han hed Robbie, og han går på sidste år på high school et eller andet sted i Iowa.

Ud over min mor har jeg aldrig prøvet at have en bedste ven. Altså bortset fra dem, jeg selv har opdigtet – tre brødre, som boede over for os på min gamle vej. Jeg kaldte dem for Tom, Huck og Jim, for de gik på privatskole, og jeg vidste ikke, hvad de hed i virkeligheden. Jeg forestillede mig, at vi var venner.

Min far ser så nervøs og forhåbningsfuld ud, at jeg tager min taske og stiger ud på fortovet, og så står jeg der foran skolen, mens folk vader forbi.

Hvad, hvis jeg kommer for sent til hver eneste time, fordi jeg ikke kan bevæge mig hurtigt nok, og skal sidde efter, og dér møder de eneste drenge, der kommer til at lægge mærke til mig – tabere og småkriminelle? Hvad, hvis jeg falder for en af dem, bliver gravid, dropper ud af skolen og skal bo hos min far resten af mit liv, eller i hvert fald indtil barnet fylder atten?

Jeg er lige ved at sætte mig ind i bilen igen, men min far sidder stadig med det der håbefulde smil. ”Du har styr på det her.” Han siger det lidt højere den her gang, og for at det ikke skal være løgn, giver han mig endda thumbs-up.

Hvilket er grunden til, at jeg lader mig følge med strømmen, til jeg står i kø foran indgangen, åbner min taske, så vagten kan tjekke den, og fortsætter gennem metaldetektorerne og videre hen ad den lange gang med forgreninger i alle retninger, hvor jeg bliver puffet rundt af albuer og arme. Jeg tænker: *Et eller andet sted på den her skole er der måske en dreng, jeg kan forelske mig i. En af disse søde unge*

mænd bliver måske den, der ender med at vinde mit hjerte og min krop. Jeg er Martin Van Buren High Schools svar på Pauline Potter. Jeg vil knalde det sidste fedt af. Jeg ser på alle de drenge, der passerer mig. Det kunne være ham dér, eller ham. Det er det smukke ved denne verden. Den dreng, der går der, eller ham derovre betyder ikke noget for mig lige nu, men snart vil vi mødes og forandre verden – hans verden og min.

”Flyt nu den fede røv,” siger en eller anden. Jeg mærker ordet stikke, som en nålespids, der prøver at punktere mig, ligesom det punkterer min tankeboble. Jeg skynder mig fremad. Det gode ved min størrelse er, at jeg nemt kan rydde et spor.